

ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ ЗЕМЛЕВПОРЯДНОГО ПРОФІЛЮ В КОНТЕКСТІ ПРИНЦИПІВ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Зінченко Т. Є. (Одеська державна академія будівництва та архітектури, м.Одеса, Україна)

В сучасних умовах функціонування національного господарства і поглиблення екологічної кризи проблема раціонального (з точки зору економіки, екології і суспільства) використання земельних ресурсів з позицій концепції сталого розвитку є однією із головних задач сучасності і відзначається надзвичайною актуальністю. Основи концепції сталого розвитку закладені на міжнародних самітах в 1972 році (Стокгольм), 1992 році (Ріо-де-Жанейро), 2002 році (Йоганнесбург), 2012 році (Ріо-де-Жанейро), 2015 році - конференції ООН по клімату (Париж). Перешкодою на шляху до реалізації концепції сталого розвитку є те, що довгий час панувала стратегія хижацького ставлення до природи та використання природних ресурсів.

В контексті загострення конкуренції за простір, для розвитку економічної діяльності, втрачається ґрунтовий покрив, наземні екосистеми, населення позбавляється здорового природного оточення, ускладнюється організація раціонального землекористування. Тому, в стратегічних програмах та планах розвитку територій країни, все більше на порядку денному виступають пріоритети концепції сталого розвитку, що, в тому числі, стосуються вирішення проблеми раціонального використання земельно-ресурсного потенціалу, екологізації землекористування, зниження техногенного та антропогенного навантаження на довкілля.

Сталому розвитку немає розумної альтернативи. Для переходу до сталого розвитку необхідні, в першу чергу екологізація економіки та екологізація суспільної свідомості (формування нового світогляду, високого рівня духовності, зміна пріоритету базових цінностей). Погодимось з Ю.Ю. Туницею, який зазначає, що на сучасному етапі необхідна нова модель системи освіти – освіта для сталого розвитку. Освіта для сталого розвитку повинна сприяти засвоєнню знань, умінь та переконань, які дають змогу ухвалювати та впроваджувати рішення на місцевому та глобальному рівнях, спрямовані на підвищення якості рівня життя, що не загрожують можливостям наступних поколінь задовольняти свої потреби.

Для збереження середовища свого існування людська спільнота має мати екологічну культуру та екологічну свідомість. А це, по суті, запорука існування та розвитку суспільства в цілому. Екологічна освіта збагачує людину знанням

про закони, принципи і правила безпечного співіснування з природним середовищем, збереження природних, в т.ч. земельних ресурсів та агроландшафтів, їх біорізноманіття, підвищення якості ґрунтів та ощадливе використання вичерпних природних ресурсів.

Саме майбутні фахівці із землеустрою повинні професійно володіти знаннями щодо сукупності соціально-економічних та екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин та раціональну організацію території адміністративно-територіальних одиниць, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил. Тому, комплексне планування, проектування та раціональне використання земельних ресурсів, безумовно, неможливе без належного кадрового забезпечення, необхідної кількості спеціалістів, які володіють відповідною сукупністю знань, вмінь, навичок, що можуть бути використані для гармонійного, збалансованого та екологобезпечного розвитку землекористування.

Наразі, сучасні фахівці із землеустрою повинні професійно володіти не лише знаннями і практичним досвідом зі спеціальних землевпорядних, кадастрових, земельно-правових, геодезичних дисциплін, але й розуміти необхідність впровадження екологічних векторів, формувати екологічну культуру та свідомість на шляху переходу до сталого розвитку. Розуміння важливості екологічного імперативу та необхідності його імплементації у соціально-економічні відносини, виховання бережливого ставлення як до природних ресурсів загалом, так і земельних зокрема, неможливе без формування відповідної екологічної культури, сучасне значення та актуальність якої, для вироблення напрямків та пріоритетів реалізації ефективної екологічної політики, не викликають жодних сумнівів і підтверджуються складністю, глобальністю та широтою сучасних екологічних проблем.

Сучасні моделі та методи формування екологічно освітньої землевпорядної діяльності супроводжується системним баченням еколого-економічних проблем в землекористуванні та можливість їх уникнення у практичній діяльності, приймати компетентні рішення щодо відвернення еколого-економічних збитків.

Саме принцип міждисциплінарності дає можливість формувати у студентів розуміння цінності, через вивчення навчальних дисциплін, що мають матеріал екологічного, природничого та еколого-економічного змісту, оскільки сучасні екологічні проблеми мають багатоаспектний характер та вимагають інтеграції підходів та поглядів різних наук, розробки просторових концепцій та гіпотез щодо розвитку, регулювання та управління земельними ресурсами.